

Հարցազրույց

Դեֆեկս

Պարձած էֆեկս

Նստածս միկրովազոնում ոչ մի ջահել ինձ չգիտեց իր սեղը: Եվ այսօր ջահելներն առո՛ւ-վառո՛ւ նստած, իսկ ես՝ ծերուկս ոսկի վրա ցցված մի քանի լողիկի չափ այսօր ջահել, ասես թե ոչ մի բան չէր եղել... Գնացիմ, գնացիմ Ես թե ֆիչ, մեկ էլ ընդ, միկրովազոնը սկսեց կամաց-կամաց մոտենալ մեր սանը: Իջնելուց մի ֆիչ առաջ ասացի վառողին:

- Բալա ջան, սեսնում ես, թե ինչ ջահելներ են ծլում, ծաղկում, զորանում... Դե՛յ գիտի, ջահելություն, բա մե՛նք սրանց նման էի՛նք, անճոճիֆներ...

- Դայիկ ջան, երևում է ներսերել ես, որ այս ջահելներից ոչ մեկը ինձ իր սեղը չգիտեց: Ինձ կարեկցաբար կերելով ասաց ոչ ջահել, ոչ էլ թուակառու վառողը:

- Բալա ջան, հե՛չ էլ ֆո ասածը չէ, իմ դարձն ուրիշ է: Բա դա լինելու բան է, որ ես՝ ալետուր 20 բողի չափ լողացող լողիկի կանգնեմ այս կենդանի դիակներին, իսկ սրանցից ոչ մեկը դա համար ինձ ըսկի կես գրամ ճորտակալություն չհայտնեց: Դեռ ավելին, սրանցից ոչ մեկն իր մոտ չառավ լողալու ասաց: Այս հե՛չ բանի նման չէ, որ լողացող լողիկի կանգնեց լողալու ասաց ձեռնիդ: Նույնիսկ ես անոթից գեֆինը մտա:

Ասացի ես դուրս գալուց առաջ: Եվ ասացի բարձրաձայն, որ բոլոր ջահելները լսեն: Բայց ինչ գերեզմանը ձեռն, ծոցում հանեց, այդպես էլ այս ջահել, կենդանի դիակները...

Տուն գալով լողալուց առաջ զի առաջնությունը: Միայն թե էֆեկսն ու ժողովուրդը համար 10 սեղանոց միկրովազոնը դարձրի 20-25 սեղանոց եւ ավելի թանկարժեք ֆաղաբային ավազոն: Գրածիս թանափը դեռ չչորացած թոքի սարս թերթի խմբագրություն: Այնտեղ կարդացիմ, հավանեցիմ, ասացիմ՝ օբեյ: Եվ իսկապես ամեն ինչ եղավ օբեյ, այսինքն՝ մի ֆանի օր անց ժողովուրդից: Դրանից մի Եսթաթ անց սվածս համարով գանգեցիմ ինձ եւ ասացիմ. համեցե՛ք, հոնորար ունե՛ք ստանալու: Գնացի եւ հոնորարի հե՛ս մեկտեղ ձեռս սվիմ մի կնկված ծրար, որի վրա խմբագրության հասցեից բացի, գրված էր. «Պատվո լողիկի ֆաղաբային ավազոնում» հողվածի հեղինակին՝ ջահել ընթերցողներից: Տուն գալով բացեցի ծրարը եւ կարդացի. «Զանի որ թե՛ միկրովազոնում էլ թե՛ ֆաղաբային ավազոնում երթեկելու համար գանձվում է միեւնույն ուղեվարձը, աղա մարդիկ գերադասում են երթեկել ավելի հարմարավետ միկրովազոնում: Այդ լողաճառով էլ ֆաղաբային ավազոնների նստածների կեսից ավելին միտ մտնում է դասարկ, այսինքն՝ չգրադեցրած: Այնպես որ, նույնիսկ մոզական լողաճառով ոչ մի ոսկի վրա կանգնած ուղեւոր չես գտնի: Ուրիշ բան է, եթե որե՛ւ մեկը ֆո նման պարելով չնստի, դե դա արդեն իր գործն է... Նույնիսկ ձեռ անոթելու նման բան կլինի, որ այդքան ազատ, անկախ նստածների դեմքում որե՛ւ ջահել վեր կենար իր սեղից եւ ինչ ասեր. «Պատվիկ ջան, արի նստի՛ր»: Պարզ է, թե դու այդ ավազոնային արկածները ինչու ես մոզոնել մաս ծեղելով: Ծերերի մեջ արդեն ավանդույթ է դարձել ջահելներին սեղին-անսեղին փնդելու նողման: Այ ուրիշ բան է, եթե գրե՛իր, որ դեմքը սեղի է ունեցել միկրովազոնում, որե՛ղ ոսկի վրա կանգնած ուղեւորներ Ես են լինում... Միգուցե մեկն ու մեկը հավասար: Այնպես որ, լավ կլինի, գրածի հեֆիարը լողաճառ կայանից դեռ ոչինչ չհասկացող մանկավարժագային թոնդիկներից, միգուցե նրան հավասան ինչ... Բացի դրանից, ըստ ավանդույթի հեֆիարի վերջում երկնից երեք խնձոր կընկնի, որոնք անուշ կանեն թոնդիկները իրենց սիրելի կյանուղիկ լողաճառի հե՛ս»:

Մասնացի անվան Մասե՛նադարանում այսօր սեղի կուսենա խորհրդի նիստը, կընթալի խորհրդի նախագահ, որից հետո կորուսվի սնորեմի ընտրությունների օրը: Տնօրենի առաջադրված թեկնածուներն են բանաստեղծ, նարեկացիագետ, «Նաիրի» հրատարակչության տնօրեն Դրա՛յ Թամրազյանը եւ Մասե՛նադարանի գիտաբանադո, լուսնական գիտությունների դոկտոր Էոնա Ըրիմյանը: Ասորե ներկայացնում են Դրա՛յ Թամրազյանի հե՛ս «Ազգի» հարցազրույցը:

- Ֆրանսիացի անվանի հայագետ Ժան Պիեռ Մահեն իր հարցազրույցներից մեկում ասել է

դարանի գրեթե գերակից մասը վերջին տարիներին տղազրվել է իմ ղեկավարած «Նաիրի» հրատարակչությունում, վերջերս ֆրանսերենով հրատարակեցիմ Մասե՛նադարանի մանրակարգական գանձերը, որը լավագույն կերպով բնութագրում է սնորեմի լուսնական, կարծում եմ, ամեն մի աշխատանքում հնոսությունը ձեռք է բերում փորձընթացում:

- Մասե՛նադարանի ձեռագրերի թվայնացման շուրջն առաջացած փոփոխվող թեման արդեն համոզարվել է, սակայն դեռևս զգալի են հե՛ստանմաները, նկատելի են ներքին լարվածությունը, զգուշացումը, մթնոլորտի

վերաբերումն անմիջապես արտահայտել են, ասելով, որ այդ ծրագրում լուսն է գերակայե՛ն Մասե՛նադարանի բացառիկ, մեծաճանաչումն արժանացրած, համաստեփականատես լինելը բացառում է, այդ ամենը լուսն է լինի լուսնական ամենաբարձր մակարդակով: Դիմա էլ եմ շնորհակալ, որ ամեն ինչ լուսն է արվի Դայաստանում, մեր մասնագետների օգնությամբ: Փառք ասե՛ն, ամենակարևոր սարճարումն արդեն Մասե՛նադարանին նվիրաբերեց մեծ բարերար Փիեռ Գյունուճյանը: Նրա հոգեւոր խիզախումն իսկապես բոլորին հուզեց:

Մեակույթի բնագավառ չի կարելի մտնել հե՛սին մե՛տրով, այստեղ այնքան հե՛ս է աղակալանել տարիներով ստեղծվածը: Մի առիթով ասել եմ, որ ֆաղաբայինության մեջ նման միջոցներ կիրառվում են, սակայն գալիս են նոր հոսանքներ ու մոտացվում է այդ ամենը: Մեակույթն առանց բարոյական հե՛սի գոյություն չունի, եթե բարոյականության վրա խառնված չէ, Ես արագ կարող է փայլալու: Բարոյագիտությունն էլ է մեակույթ, ինձ համար մեծագույնը:

- Ունե՛՞յ զարգացման որոճակի ծրագրեր, որ Մասե՛նադարանի նոր տնօրենը դառնալու դեմքում նախատեսում ե՛ք անդամաճորդե՛ն իրականացնել:

ՀԱՐՁԱԶՐՈՒՅՑ

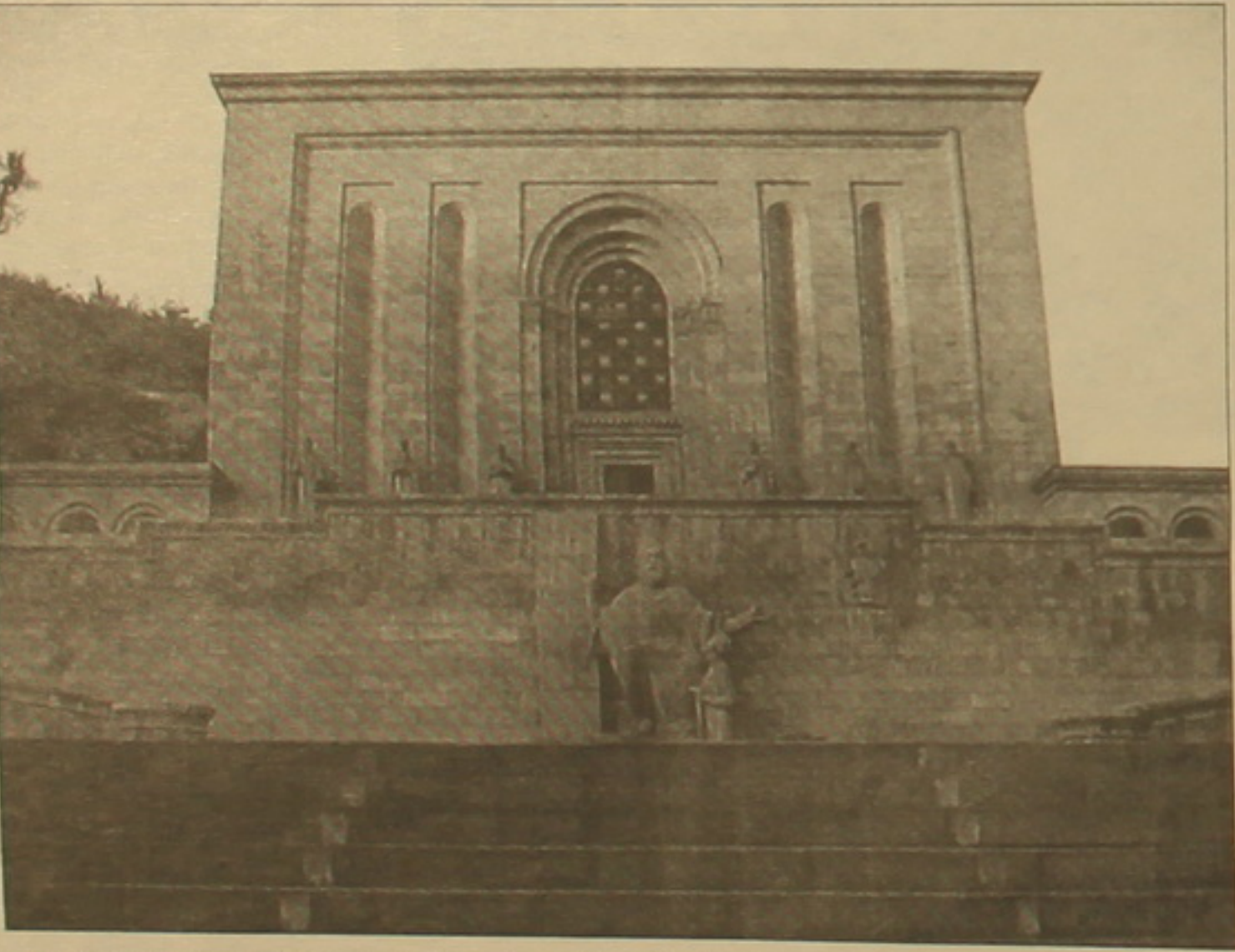
«Տնարավոր չէ խախտել Մասե՛նադարանի բարոյական հենասյուները»

(«Ազգ», 26 մարտի, 2005), որ դուրս կարողացել է՛ք Մասե՛նադարանի ձեռագրերում հայտնաբերել Անանիա Նարեկացու երկերը, որի ճանաչումն անհրաժեշտ է դարձել Նարեկացու լուսնական միջավայրին ավելի մոտիկից ծանոթանալ: Նաե՛ս նե՛ս է, որ մեթոդական կերպով ճանաչվում ե՛ք ուսումնասիրել նարեկյան դպրոցը: Դե՛սաբարակա՛ն է իմանալ, ե՛րբ են սկիզբ առել նրա հե՛ս ձեռ գիտական աղետները:

- Մահե՛ի հե՛ս ստեղծագործական աղետները սկսվել են Անանիա Նարեկացու ու Գրիգոր Նարեկացու ստեղծագործական խոր կապերի եւ առնչությունների մասին իմ առաջին հոդվածից: Ես զարմացա, երբ դրան անմիջապես արձագանքեց մեծանուն հայագետ եւ արժեւորեց, նշելով, որ այսուհետեւ Նարեկացու մասին խոսելիս չի կարելի չըզանցել իմ ուսումնասիրությունը: Դրանից հետո Մահե՛ի հե՛ս կաղը խոսեցավ, մասնավորապես իր վերջին՝ «Գրիգոր Նարեկացին եւ իր «Մասյան ողբերգություն» երկը» աշխատության մեջ նա արժեւորել է օգտագործել է իմ ուսումնասիրությունները նարեկյան դպրոցի եւ նրա ներկայացուցիչների մասին: Նա իսկապես գործունեություն է ծավալել նարեկացիագիտությունը միջազգայնացնելու ասպարեզում. նրա ջանքերի շնորհիվ «Մասյանի» 1000-ամյակին նվիրված Փարիզի ու Դոմի միջազգային գիտաժողովները, որոնք ընդլայնեցին եւ խորացրեցին նարեկացիագիտության դասը: Վերջապես նրա փայլուն բարձրանությունը լույս տեսավ «Մասյան ողբերգություն» երկը:

- Առաջիկայում Մասե՛նադարանի տնօրենի ընտրություններն են, ձեռ թեկնածուները առաջադրել են մասե՛նադարանիցներից Եստեղ: Զե՛ր հայացով, ի՛նչ հասկանի՞նք են այսօր լուսնական Մասե՛նադարանի ղեկավարից, ձեռ մեջ տեսնում ե՛ք հայագիտական այդ յուրահիմ գոյությունը աշխարհին ու նրա զբաղվածությունը աշխարհին ցուցադրելու ուժը:

- Վարչական աշխատանքն ինձ բավականին ծանոթ է, ֆանի որ եղել եմ գրադասարանական վարչության ղեկավար, տեղեկատվության նախարար, հրատարակչության տնօրեն: Այդ ամբողջ ընթացքում, սակայն, Մասե՛նադարանի հե՛ս կաղը երբեք չեմ կերել: 1977 թվականից եղել եմ աշխատակազմում, գրել եմ իմ հիմնական աշխատությունները, մեծագույնությունները, հոդվածները: Այս առումով Մասե՛նադարանն ինձ համար հարազատ օջախ է: Մասե՛նա-

փոփոխությունը: Անուշ, դրա լուսնական հիմքում նաե՛ս տնօրենի ընտրություններն էին: Ի՛նչ էլ կարծում, ընթացիկ դեմքում ամեն ինչ կհարթվի, խոսքս զուտ մարդկային էֆեկտ, առողջ հարաբերությունների մասին է:

- Մասե՛նադարանի աշխատակազմը մոնոլիտ, ներհանրապես համարյա ու խաղաղ մարդկանցից է ձեռավորվում: Նրանք նվիրված են, ամբողջ կյանքում գործ են ունեցել ձեռագրերի հե՛ս: Վերջին ամիսներին, իհարկե, նկատել եմ դրսից իրաւիկող, էմոցիոնալ եւ անցողիկ մի ֆանի երեւոյթներ, բայց Մասե՛նադարանի ընդհանուր մթնոլորտի հե՛ս դրանք ոչ մի կաղ չունեն: Ներքին մթնոլորտն այնտեղ միտ եղել է կայուն, եզակիորեն մաքուր: Մասե՛նադարանը 90-ականներին կարողացավ անցնել անցնել ամենաճանր փորձությունների շրջանը՝ շնորհիվ իր անձնակազմի ու ղեկավարության: Դայագիտական բոլոր հիմնարկները ցնցումներ աղբերին, սակայն Մասե՛նադարանը ներքին կայունության, հասկալու բարոյական ամրության շնորհիվ հաղթահարեց դժվարությունները, լուսնական դիմագիծն ու բարոյական մթնոլորտը: Այդ փորձություններն արդեն հե՛ստում են, հիմա Մասե՛նադարանին ստատուս է բուտն զարգացման շրջան, անկախ այն բանից, թե ով կլինի տնօրենը: Զեռագրերի թվայնացման վերաբերյալ իմ

Մեծ սկիզբը եղավ եւ վստահ եմ, այդպես կարողանալի:

- Դա՛յ ձեռ կնկված համաձայնագիրը առիթ սվեց խստագույնս նմանապատե՛ն, նաե՛ս վարկաբեկելու Մասե՛նադարանի տնօրենությանը: Մա՛վախություն չունե՛՞յ, որ տնօրեն դառնալու դեմքում նույն մեղադրանքները կուղղվեն նաե՛ս ձեռ դե՛ս:

- Մասե՛նադարանը Ես մեծ անձնակազմ ունի, եւ Ես կարեւոր է յուրաքանչյուր անդամի կարծիքը, որն էլ ձեռավորում է ընդհանուր մթնոլորտը: Մեծ Արեւաշայնն իմ իմացած բարոյական ամենաբարձր նկարագիր ունեցող անձնավորությունն է, սակայն հայտնվում եմ մարդիկ, որոնք փորձում են սվեք գցել Մասե՛նադարանի հեղինակությունը: Մասե՛նադարանի հեղինակությունը վրա: ցեխ շուրջ: Դրանք անդա՛նք եւ իզուր ջանքեր են: Դարավոր չէ խախտել Մասե՛նադարանի բարոյական հենասյուները, խոսքը վերաբերում է մեակույթի բնագավառին ընդհանրապես: Ժխտման կիրքն այս առարկանում կործանարար կարող է լինել: Նման ֆարգաբեկով զբաղվողներն հաճախ առանց նկատելու հայտնվում են ազգային ոչնչացման շրջանում, որն ինձ համար համահավասար է ազգային աղետին: Խոսքս չի վերաբերում այն ճեմարիտ մա՛վախականներին, որոնք իրենց ազնիվ մա՛սնագիտություններն են հայտնել Մասե՛նադարանի խնդիրների վերաբերյալ:

- Մասե՛նադարանը համաշխարհային նշանակության գիտական կենտրոն է: Դիմա եկել է գիտական աշխատանքներ խթանելու, հասկալու միջազգային կառույցների հե՛ս սերս համագործակցելու շրջան: Դրա համար լուսն է վերականգնել բարի ավանդույթները՝ իրավիճակը միջազգային գիտաժողովներ. նստաբաններ, մասնակցել միջազգային գիտաժողովներին: Պե՛ս է մեծ ուճադրություն դարձնել սերնդափոխության խնդիրն. անվանի հայագետներ են իրաւաբաններ, սակայն նրանց սեղը չի լցվել, անջրմեծ է գոյացել, որը լուսն է հաղթահարել: Առաջինը լուսն է սկսել հե՛ս դրանից: Դայագիտություն լուսն է բարձրացնել նոր մակարդակի վրա, առանց միջնադարագիտության խաչասերումների չե՛նք կարող արդյունքի հասնել: Մեր միջնադարը Ես է հզոր, դա ցույց տալու համար լուսն է սիրալուսնե՛ս միջնադարագիտության բոլոր շյուղերին: Մասե՛նադարանի հե՛ս գրադասարանական մեծ ծրագրեր կան, այնտեղ այդ գործը բարձր չէ, երբ գիտականի գիրք լույս չի տեսնում, նրա մեջ աշխատելու ազգայինը մառում են: Կարծում եմ, մեր լուսնական գիտաճանաչության ֆաղաբային ֆաղաբային անկուսաբանը հիմա լուսն է լինի Մասե՛նադարանը, որովհետեւ նրա միջոցով է հնարավոր բնականոն վիճակի բերել սերնդափոխության գերխնդիրը:

Հարցազրույցը վարեց ԸՈՒՅԸՆ, ՊՈՂՈՍՅԱՆԸ

ԿՐԵՐՈՒՄ, ՎԱՏԱՌՈՒՄ, ԱՄԽԱՊԱՏԱՅԻՆ ԲՈՒԾ

ԱԶԳ-ՆԵՐՈՒԻ

Ոսկե ծիրան-2007

Միջազգային 4-րդ կինոփառատնի բացումը

Ծիրանօրինեի արարողությամբ Ազատության հրապարակում երեկ բացվեց «Ոսկե ծիրան» միջազգային 4-րդ կինոփառատնը: Փառատնի հիմնադիր սնօրեն Հարություն Խաչատրյանի հրավերով բեմ բարձրացան ժյուրիների նախագահները եւ անդամները: «Ոսկե ծիրան» առաջին մրցանակը Հարություն Խաչատրյանը հանձնեց «Վիվա սելի» սնօրեն Ռալֆ Յերիկյանին: «Ոսկե ծիրան» 2006 ի մրցանակակիր Տավիանի եղբայրների «Արսույսների ազարակը» ֆիլմի ստեղծագործական խմբի ելույթից հետո հնչեց ֆիլմի մեղեդին՝ դոկտորական Գետրո Դաբաղյանի կատարմամբ:

Մրցութային մասնակցող բոլոր ռեժիսորները «Կենցաղ ծառից» կառուցված ժառանգներ, մրցանակային վիճակաբանության մեջ իրենց բախճը փորձելու ակնկալիով: Փառատնի փակման օրը նրանցից մեկը կարժանանա 500 հազար դրամական դարձելով:

ՄՐՑՆԱԿԱՐԱՇՈՒՄ

Փարազանովյան թախերը՝ Պաոլո Վիսոբիո Տավիանիներին

2007թ-ի հունիսի 19-ին, Երևանում՝ Մարիո Կյուսանցի «Ալոս Երկաթ» սահուն սեղի ունեցավ Ոսկե ծիրան Երևանյան միջազգային կինոփառատնի թախերի մրցանակի՝ Փարազանովյան թախերի հանձնման արարողությունը: Այս արի բարձր դարձելով արժանացան իսպալկան կինոյի հայտնի վարձատեր՝ Պաոլո եւ Վիսոբիո Տավիանիները՝ համաշխարհային կինոյում ունեցած վասակի համար:

Փառատնի թախերի մրցանակը ստացավ Պաոլո Տավիանին, ով Երևան է ժամանել հայոց ցեղասպանության ճանաչման գործում ներդրման համար մեկնելով Պաոլոյի 37 բարձրագույն՝ հանրապետության նախագահի մրցանակը ստանալու առիթով: Հայաստանի ղեկավար մրցանակին Պաոլո եւ Վիսոբիո Տավիանիներն արժանացել են «Արսույսների ազարակը» ֆիլմի համար:

«Ոսկե ծիրան» փառատնի հիմնադիր սնօրեն Հարություն Խաչատրյանից ստանալով Փարազանովյան անունը կրող մրցանակը Պաոլո Տավիանին ասաց. «Շնորհակալ եմ այս մրցանակի համար, որը կրում է Փարազանովյան անունը: Նրա նորարարությունը համաշխարհային կինոյի մեծագույն նվաճումներից է եւ նոր սերնդի ռեժիսորների մեջ չեմ կարող գտնել մեկին, ով ունենա Փարազանովյանի հզոր ուժն ու երեակայությունը»: Մինչեւ Տավիանի եղբայրները փարազանովյան թախերին արժանացել են իսպալկան կինոյի եւ 2 մեծ վարձատեր՝ Տոնիո Գուերան ու Մարկո Բելլոկին: Պաոլո Տավիանիի գնահատմամբ հայոց ցեղասպանության թախերում ընդհանուր առմամբ կան է, որքան Կոստովի, Ռուանդայի ողբերգությունները: «Մենք Իսպիայում ունեցել ենք ֆաշիզմ եւ այն դասադասվել է, Գերմանիան դասադասվել է իր նացիզմը, ուրեմն ինչու թուրքիան չի կարող դասադասվել հայերի ցեղասպանությունը», հարցնում է Պաոլո Տավիանին ու փաստում, որ լիափոս է, որ մի օր իրենց ֆիլմը կցուցադրվի անգամ Թուրքիայի դպրոցներում:

Եվրոպայում այսօր ֆիլմի մասին խոսում են որոշ վաճառքի առարկա, խոսում են միայն փողի մասին: Բայց ֆիլմը ցանկալի է սեսնել որոշ գեղարվեստական արժեք: Եվ դա համար ընդհանրապես այնտիպի ռեժիսորին, ինչպիսիք են Արթուր Զիարոսյանին, Հարություն Խաչատրյանը, Երվանդ Մանուկյանը, որ նրանք կան...

Լյուդմիլա Յվիկովա, կինոնկարչուհի, Ռոստոմայի միջազգային կինոփառատնի ծրագրերի ղեկավար, Նիդերլանդներ

Ուզում եմ ընդհանրապես հայտնել «Ոսկե ծիրան» Երևանյան փառատնի համար: Դրո՞ւմ մեզ այնքան լավ ընդունեցիք, կարծես թե դախ էր լինել Երևանի մասն փոքր ֆաղափում, որը լին է անցողիկ ժամանակի մասն առնելի ֆաղափից հետո: Դա մի հրաշալի շքանք էր, հայտնությունների լավ ժամանակ:

Արթուր Զիարոսյանի, կինոռեժիսոր, Իրան

Այս հակիրճ ուղեբերդը ուզում եմ ընդհանրապես հայտնել հրաշալի շքանքով համար, որն ինձ դարձրեցիք Երևանում: Ամո՞ղհանալի միջոցառում դարձրիք հասկալիս ծնունդը: Փոխանցե՛ք իմ գրեմ բարեկեցությունը, նախագահին եւ մնացած բոլորին:

Ես մեծ եւ զեղեցիկ աղափա եմ սեսնում ձեր հաճելի ու հիանալի փառատնի համար:

Յոս Սեյլիմզ, կինոռեժիսոր, Միջազգային ժյուրիի անդամ, Նիդերլանդներ

Ընդհանրապես եմ ձեզ այս հոյակապ միջոցառման կառուցողությամբ, որը, թեև նոր էր, բայց բավական մեծ մասշտաբներ ուներ, եւ ընդհանրապես եմ հայտնում ձեր աննկարագրելի հյուրասիրության համար: Ես իսկապես լավ ժամանակ անցկացրի, սիրեցի Երևանը եւ ուզում եմ ավելի շքանք բան սեսնել Հայաստանում:

Ելլա Ուիսակեր, կինոնկարչուհի, Մեծ Բրիտանիա

Համաշխարհային կինոյի կենդանի դասականներ Պաոլո եւ Վիսոբիո Տավիանիների «Արսույսների ազարակը» ֆիլմը վերջերս արժանացավ մեկնույթի ոլորտում Հայաստանի բարձրագույն՝ հանրապետության նախագահի մրցանակին: Տավիանի եղբայրներին ընդունեց նաեւ «Ոսկե ծիրան» միջազգային կինոփառատնի արդեն ավանդական «Փարազանովյան թախերը»՝ համաշխարհային կինոյում ունեցած խո՞ւր վասակի համար: Կինոնկարի ցուցադրությամբ կբացվեց եւ «Ոսկե ծիրան» չորրորդ միջազգային կինոփառատնը:

Ծագումով հայ՝ իսպալի գրականագետ ու թարգմանիչ Անտոնիա Արսույանի վեպի հիման վրա նկարահանված ֆիլմ-վիդեոյի անդամակն ներկայացումը միջազգային համայնքում սեղի ունեցավ այս արի Բեռնի կինոփառատնի արժանացողին հասուկ ծագում՝ դառնալով Բեռնիայի կարեւորագույն իրադարձություններից մեկը: Գերմանական «Շոփոթել» թերթը դժգոհություն էր հայտնել մարդկային իրադարձությունում արժեւորող այս ֆիլմը մրցութային ծագումը չընդգրկվելու կաղաղկությամբ: Այնինչ, Կաննում եւ հեղինակավոր այլ կինոփառատններում բազմիցս մրցանակների

Գրեթե միշտ ինչ-որ հուզիչ մարդկային դասադասում, դրամա հանգամանորեն ներկայացնելու ձգտող ռեժիսորներին ճշմարտության ուղիները բերել էին այն մեկին, որ հարկավոր է ստեղծել հակասական կերպարներ. դրանք առավել համոզիչ են իրենց ուրույն ճակատագրերով՝ արժանացնելով դասադասված դասական անհավոր իրադարձության ֆունդին: Տավիանի եղբայրներին ոգեւնչած՝ Անտոնիա Արսույանի այս գիրքը, որ գեղարվեստական վեպ լինելու հետ մեկտեղ նաեւ փաստաթուղթ է, վերջիններիս համար անցյալի ու ներկայի հանդիպման է: Նրանք հավասարապես են, որ անցյալի այս ողբերգության մեջ են բախված մերօրյա սարսափելի իրադարձությունների

ԱՐՏՈՒՅՏՆԵՐԻ ԱԳԱՐԱԿԸ

ՄԻՐՈՒՅՑ ԳԱՍՏՅԱՆ

արժանացած Տավիանի եղբայրներին առավելագույնս հուզում էր մի հարց. իրենց նոր գործն ինչպե՞ս կընդունի հանդիսատեսը: Շատերը մոտենում եւ ընդհանրապես չէին հայտնում այն բանի համար, որ ֆիլմի միջոցով ծանոթացել են թախական մի ողբերգության հետ, որին գրեթե անտեսել էին: Եի՜տ, մարդկանց մեջ կարելի էր մտնել այս ֆիլմի հեղինակները Բեռնիում ստեղծված եղանակով լսելու իրենց կյանքում հնչած թերեւս ամենադաժան լեզուաբանությունը՝ բնականաբար, թուր կինոնկարչուհի կողմից:

Այնինչ, «Արսույսների ազարակը» հեռու է դեռնում ժամանակի միակողմանի, սխեմատիկ մեկնաբանումից, առավել եւս, վայրագության իմաստաբանական թախանջից: Գեղարվեստական միջոցներով կերպարների օգնությամբ ցեղասպանության թախանջի բացահայտումը մեկնաբանվում է նա հետեւանների հետազոտման հետ: Ինչպե՞ս հայ լրագրողներին ասաց Պաոլո Տավիանին, իրենք ձգտել են մասնավորից գնալ դեպի ընդհանուրը, այլ ոչ թե հակառակը: Ավելին, միեւնույն ժամանակ դա ֆիլմ է մարդկային եւ սիրո, դավաճանության ու զղջման մասին: Վիդեոյի աստիճանական եղանակով մի գեղաստանի եղբորապետն էլ կանին ընթացում է միախառնված մի ֆունկցիոնալ գեղարվեստի միջոցով: Դրանցից մեկում երիտասարդ հայուհու՝ Նունիկի (Պազ Վեզա) հանդեպ սիրային զգացմունքներ սածող թուր գեղարվեստական Յուսուֆը (Մորից Բլեյբերգ), լսելով հրամանը, հուսահատության դաշինք բարձրացնում է իր սուրը եւ սղանում հայ օրհորդին, որոշեցի վերջինս չընկնի մյուսների ձեռքը: Այդպիսով նա մահվան աչքերին անվախ նայող աղջկան իրեն խոստանում է կասարում, իսկ չորս արի անց, դասավարտության ժամանակ Յուսուֆը դասադասում է հայ ժողովրդի հանդեպ թուրքի գործած ոճից եւ իրեն մեղավոր ճանաչում սիրած կնոջ սղանության մեջ: Ֆիլմը վկայում է, որ առաջին դասավարտումներ օրում կախված մնացին, իսկ հետագա դասավարտումները կասեցվեցին: Այդպիսով, կինոնկարն ուղեւ է մարդկայինը՝ մինչ օրս արդարության սղասող մի ողջ ժողովրդի ողբերգության, դա ուղղակի եւ անուղղակի հետեւանների մասին խորհելու:

արձանները՝ այն ամենը, ինչ սեղի է ունեցել Կոստովյան, Ռուանդայում, Սոտանում կամ մեկ ուրիշ սեղ: «Այն, ինչ կազմում է իմ անցյալը՝ ողջ մարդկության անցյալն է, իսկ անցյալը դասական է աղապարի», - Բեռնիում ասել է ֆիլմի հեղինակներից մեկին մարմնավորած Արսինե Խանջյանը: Այնուհետեւ նա շարունակել է, որ ողբալը բավական չէ, ղեք է կոնկրետ ֆալսեթ ձեռնարկել:

Ֆիլմը ստեղծելիս հեղինակները կարեւոր էին համարում ողջ Եվրոպայի ազակցությունը ստանալը, եւ՝ ստացան: «Արսույսների ազարակը» նկարահանվել է Իսպիայի, Ֆրանսիայի, Միացյալ թագավորության, Իտալիայի եւ Բուլղարիայի հետ համատեղ, «բազմազգ» դերասանախմբի մասնակցությամբ: Ֆինանսադրամա օժանդակել է նաեւ EUROIMAGES կազմակերպությունը՝ վճարելով 600 հազար եվրո, ինչը թուրական կողմի համար բողոքի առիթ դարձավ, քանի որ վերոհիշյալ կազմակերպությունը ֆինանսավորող երկրներից մեկը նաեւ Թուրքիան է: Այդպիսով, ստացվեց որ «թուրքերը ֆինանսավորել են մի ֆիլմ, որ Թուրքիայի դեմ է», ինչպես գրել է թուրական անգլիալեզու թերթերից մեկը: Ֆիլմի դրոյուստեր Գրաիա Վոլդին, որ Պաոլո Տավիանիի հետ միասին ժամանել էր Երևան, մամուլ ասուլիսի ժամանակ հայտարարեց, որ EUROIMAGES-ին ներկայացված սցենարն ընդունվել է ձայների մեծամասնությամբ (վերակայության ժամանակ Թուրքիայի ներկայացուցիչն է միայն դեմ եղել) եւ բեմադրվել է առանց փոփոխությունների: Այնուհետեւ նա ավելացրեց, որ լինելով զգալիապես ստեղծագործություն, ոչ թե թախական աշխատություն՝ ֆիլմը փոփոխելով ներդրում է իսպալի դրամայի գործընթացի մեջ, իսպալի դրամայում բերել է նա նրապակը, իսկ Պաոլո Տավիանին հայտնեց իր եւ եղբոր հավասարը՝ «կինոն մի արվեստ է, որ կարող է օգնել մարդկությանը»: Նրանք, ովքեր ծանոթ են Տավիանի եղբայրների խորադաս համամարդկային ֆիլմարվեստին, հաստատաբար գիտեն, թե որքան հաճախ են վերջիններս անդրադարձել այն բեմային, որ ողբերգական դաշինքն մարդկային եղբայրանում են:

Իսպիայում կինոնկարի որեւիեւրան կայացավ մայիսի 4-ին, այժմ այն կեսնի նաեւ հայ հանդիսատեսը:

ՈՍԿԵ ԾԻՐԱՆԳ-2007

ՕՐԿԱ ՅԻՍՏԵՐԸ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՄԱՅՆԱՊԱՏԿԵՐԸ

Երեւոյի առաջ «Ոսկե ծիրանը» սկսվեց՝ ծրագրում ունենալով միայն հայկական եւ ազգայնաբար հայ կինո-բեմադրիչների կինոնկարներ՝ ներառելով ինչպէս Հայաստանի ամենաթանկ կինոարտադրանքը, այնպէս էլ աշխարհի որեւէ ծայրում հայազգի կինոգործիչների եւ հայկական բեմաներով նկարահանված խաղարկային, վավերագրական եւ անիմացիոն ֆիլմեր: Այսօր «Հայկական համայնապատկեր» ծրագիրը երեւոյնյան կինոփառատոնի, թերեւս, ամենաբնորոշ կողմն է, որ հնարավորություն է տալիս մեկ ընդհանուր մշակութային դաշտի մեջ դիտարկել նույն ազգայնաբար տասնամյակ արվեստագետների կինոաշխատանքները: Նույնպէս հասկանալի է, որ այդ աշխատանքները դասում է դարձնել մերի եւ դրսի հայկական ուժերից կազմված դասակարգը:

Այս տարի, սակայն, հայ բեմադրիչների «աշխարհագրությունը» մեծ չէ: Ներկայացված 22 ֆիլմերից 15-ը ստեղծվել են Հայաստանում, հինգը՝ Ռուսաստանում, մեկական ֆիլմ էլ կա Գերմանիայից եւ Մեծ Բրիտանիայից: Գերիշխողը, ինչպէս միշտ, փաստագրություններն են: Ինչպէս նախորդ տարիներին, վերստին հայաստանցի վավերագրողների ուժարկային կենտրոնում են հայկական հանրաժանութի հիմնախնդիրները, մասնավորապէս՝ հայկական գավառն իր անվերջ հոգսերով: Նկատելի է, որ տարեցատրի հոլովում է մեր վավերագրողների ժամանակահատվածը: Վերջինից, որ սարեցատրի հոլովում է մեր վավերագրողների ժամանակահատվածը: Նկատելի է նաեւ, որ Ավետ Տերտրյանի երաժշտությունը բարունակում է մնալ հայ կինոգործիչների ուժարկային կենտրոնում, թեեւ վերջերս հայկական ֆիլմերում որոշ երաժշտական խոր գալի է նաեւ Արթուր Թունջոյանի ներկայությունը:

ՆԵՐԻԱԹՆԵՐ ԵՎ ԵՐԵՒԱՆՆԵՐ

ԱՐԾՎ ԲԱՄՉԻՆՅԱՆ

Լեւոն Զալաբարի «Ղարաբաղյան հեփաթը» սրամիտ, թեթեւ լեզվով դասում է մեր ժամանակների համար մի ֆենոմենալ երեւոյթի՝ Արցախի Վանք գյուղի եւ նրա բնակիչների մասին: Ֆիլմը սկսվում է մի միայն այդ գյուղին բնորոշ մի մրցույթով՝ ի՞նչ կազմակերպել, եւ հեղինակային տեսլանքներով ընթերցում է եզր՝ առաջին դեմով: Այդ կերպով անցում է կատարվում դեռ մի վանքից մինչեւ իրականացված սոսիալ սերունդներ լինելու իրողությունը, եւ գյուղի բնակչությանը հոյակապաբար դասում են իրենց փառապանք նախնիի՝ Հասան Զալաբարի մասին: Մինչդեռ բուն «հեփաթը» կադրերի ոչ է՛քերի, ոչ ազնվական շառավիղների, այլ գյուղի բարեկեցության հետ, որի շնորհիվ Վանք գյուղը սոցիալոգիական հետազոտությունների արդյունքում ճանաչվել է Կովկասի ամենաբեղմնավոր վայրը: Գյուղացիները չեն դժգոհում ոչ իրականություններից, ոչ սոցիալական դրամաներից, ոչ նույնիսկ բնության արհաւիրներից: «Մեզ մոտ լավ չի, է՛, գերազանց է», ասում են նրանք: Եվ այդ ամենը գյուղի մերձայն իշխանի՝ գործարար Լեւոն Հայրապետյանի շնորհիվ, որի գործունեության արդյունքում մարդիկ ապահովված են աշխատանքով եւ միանգամայն ինքնաբավ են: Ֆիլմում շատ կարեւոր են չի երեւում Հայրապետյանը, այլ միայն հնչում են գյուղացիների ջերմ խոսքն ու օրհնությունը նրա հասցեին, ինչպէս նաեւ տեսնում ենք նրա բացած գործարանները, կառուցած հյուրանոցները, կենդանաբանական այգին, ռեստորանը, որտեղ ազգային խորհրդներ է դասաւանդում չինացի խոհարարը...

Եվ եթե Արցախի այս մեկ գյուղի մանուկների մանկությունը ղարաբաղյան հեփաթի շնորհիվ կարող է երջանիկ լինել, նույնը չենք կարող ասել մյուս կինո-«հեփաթի»՝ **Գոռ Մարգարյանի** ֆիլմի հերոսների մասին: Երեւոյի գյուղացի մանուկների դիմանկարները դասակարգում են «Փոփոկ հեփաթ» փաստագրությունն իրականում շատ հեռու է հեփաթ լինելուց: Հասկալիս հոգեցունց է ֆիլմի երկրորդ՝ «Երազանք» մասի փոփոկ հերոսի ծակասագիրը: Երիտասարդ կինոբեմադրիչը դասկարգել է հիվանդ հորը փոխարինող գյուղացի տղայի ծանր առօրյան, որը մշակութային է անուն մյուս գյուղացիների մոտ, մեջով փայլ կրում անսահից եւ արցունքն աչքին երազում, որ «լավ արդեմ»:

Սոցիալական սուր շեղումները ունեցող այս

Կարդ «Ղարաբաղյան հեփաթ» ֆիլմից

ընկալվում որոշեալ ծանր տարադրամ. մկանուս դասանին եւ տարաբար աղջիկը խոսք ուրախ-ուրախ բարձում են բեմասարին, որի փոփոկ վարողը երջանիկ է մեկնակարգական իր աշխատանքով: Դրողը նրա համար չէ, նրա տարեքը մեկնան է, ուստի նա վստահ է, որ ավստուրաբար կարող է դառնալ: Ֆիլմն Գառարյանի բախտոս մեղեդիները միանգամայն տեղին էին արդեն նշված «Երազանք» սյուժեի համար, իսկ երկրորդ՝ նուրբ հումորով լեցուն «Գետը եւ Չոռոն» նովելի երաժշտական դասկարգողը Արթուր Թունջոյանի միանգամայն-մասունք երգ էր: Սա էլ այնքանով էր հարմար, որքանով որ սյուժեի վերաբերում էր գյուղացի տղայի եւ իր փրկելու ի՞նչու մտնող փոխարինություններին: Փոփոկ հերոսը, ի տարբերություն բեմասարի վարողի, ունի հետեւյալ համոզումը. «Որ չսրվորեմ՝ մարդ չեմ դառնալ, որ սրվորեմ՝ որոշ չափով կդառնամ»: Այս գիտակցությունը նրա մոտ, անուշաբան, բխում է եւի հետ բարեկամությունից, որի՝ խելացի կենդանի լինելու մասին բավական խոսքով է վերոհիշյալ «Ղարաբաղյան հեփաթ» ֆիլմում:

(Ի դեպ, հայ կինոյում, նրա հիմնադրումից ի վեր, հաճախաբար է ավանակների ներկայությունը: Անցյալի հայ ֆաղափային, իսկ գյուղական կյանքին մաս կազմող այս կենդանի մշակույթն արժանացել է հայ կինոմատոգրաֆիստների ուժարկայինը՝ «Պեղոյի» նշանակով եւի տեսարանից մինչեւ «Սխալ արտադրություն» սիրված մուլտֆիլմը եւ երկու տարի առաջ «Ոսկե ծիրանում» ցուցադրված Արեգ Ազատյանի «Եր» կարճամետրաժը):

Երեւոյի քաղաքային թեմային է նվիրված ռուսաստանցի բեմադրիչ **Ալեքսանդր Գաբրիելյանի** «Երկի վրա արող հրեւոյակներ» փաստագրությունը: Ռուսաստանի համար վաղուց ի վեր հիմնախնդիր է մանկաների հարցը, երբ հիմնականում ծնողների ակտիվ մասնակցությամբ դասաւանդվում են արտադրանքները: Իսկ նրանք հիմնականում հրեւոյակներ են, խելացի կյանքով հրեւոյակներ: Մի տայծառ արջնակ, որոշեալ կյանքում հանդիպած վառ մարդու օրինակ, հիշում է սեփական հարեցող մորը եւ հայտարարում, որ չի ուզում վերադառնալ նրա մոտ: Դարձյալ մանկան արտասուք: Անգամ խաղարկային կինոյում մանկ իրավիճակների վարժեալ բեմադրումը մեծապէս կարող է հուզել, ուր մնաց, եթե օրյեկսիվի առջեւ դաժան իրականությունն է՝ ի դեմս տարաբար դժբախտ երեխայի: Մանականը, որ նույն աղջիկը ամիսներ անց կատարած նկարահանման ժամանակ հայտնում է, որ երազում է վերադառնալ մայրիկի մոտ: Նմանաբար մայրիկների ու հայրիկների թիվը Ռուսաստանում մոտ մեկուկես միլիոն է, ֆիլմի վերջի վիճակագրությունը վկայում է, որ Ռուսաստանում գոյություն ունեն 5 հազարից ավելի մանկաներ, որոնցում գտնվում է ավելի քան 750 հազար երեխա: Գաբրիելյանի ֆիլմը սթափության կոչ է բողոք անձանց, եթե անգամ նրանք մեկ կոչվելու իրավունք չունեն, բախտի ֆաղափային չթողնել իրենց հրեւոյակներին, որոնք կարող են երգում են հանրահայտ մանկական երգը՝ «Չի կարող աշխարհում դասաւանդել, որ լինեն կորած երեխաներ...»:

(Շարունակելի)

Կարդ «Փոփոկ հեփաթ» ֆիլմից

նովելը հարուցում է նախեառաջ կինոյից դուրս հարցադրումներ: Ինչո՞ւ մի հայկական գյուղում հնարավոր է ստեղծել երջանիկ համայնք, մինչդեռ մյուսում մերձայն գիւղերը բարեկեցիկ են անցած դարերի մեծ դառը ֆրեյմով վասակելով ընտանիքի արտասուք: Ինչպէս են կարողանում հայաստանցի օլիգարխները հանգիստ վայելել իրենց ոսկե արտադրանքները, երբ իրենց ազգակից երեխաները 21-րդ դարում գտնվում են նման սոսկալի վիճակում:

«Փոփոկ հեփաթը» աչի է ընկնում երաժշտական ճակատագրի ճեմակործանք: Արամ Խաչատրյանի կենտրոնի երաժշտությունը միանգամայն հարազատ է առաջին նովելին («Վարող»), որտեղ գերիշխում են հովվերգական գույները: Դասային աշխատանքը չի

«Մուսկա» կ/թ, կադրույս դահլիճ
Ժամը 10.00 եղանակներ, Թուրքիա/Ֆրանսիա, 101 բող, 2006
Ազ/նեժ՝ Նուրի Բիլգե Տեյլան
Դերերում. Էրու Մեյլան, Նուրի Բիլգե Տեյլան, Նազան Զիրվաճի

Մարդը դարձրեց դասաւանդում ստեղծվել է երջանիկ լինելու եւ էլ ավելի դարձրեց դասաւանդում՝ դժբախտ լինելու համար, ինչպէս որ ծնվել է դարձրեց դասաւանդում եւ մեռնում է էլ ավելի դարձրեց դասաւանդում: Իզան եւ Բահարը միայնակ արտաբան են, որոնք՝ սանջուկ են իրենց ներաշխարհի հարափոփոխ եղանակից՝ երջանկությանը հետամուտ, մինչ երջանկությունը երես է թելել նրանցից:

12.00 Ալեքսանդր, Ռուսաստան, 2007
Պրոդ. Կոմոդոր. Անդրեյ Միզել, սգ/նեժ՝ Ալեքսանդր Սոկոլուով
Դերերում. Գալինա Վիտենակայա, Վասիլի Շեյնով, Մալիկա Գիլաեա, Եվգենի Տկաչուկ, Անդրեյ Բոգդանով, Ռուսան Զախարեւ, Ալեքսեյ Նեյմիտեւ

Չեչնիա, մեր օրերը: Ռուսական զորքերի դիրքեր: Ալեքսանդրա Նիկոլաեւնան տաքիկ է, որը տեսության է եկել թոռանը՝ ստորաբաժանման լավագույն սղաններից մեկին: Մի ֆանի օր անցկացնելով այստեղ՝ նա նոր աշխարհի կիսաբեմադրի: Տղամարդկանց այդ աշխարհում ոչ կին կա, ոչ ջերմություն, ոչ էլ սփոփանք: Անօրյա կյանքը խղճում է, մարդիկ մտաւում են իրենց զգացմունքներից: Կամ գուցե զգացմունքների համար ոչ ժամանակ կա, ոչ եռանդ: Ամեն օր կենցաղ ու մահու հարցեր են լուծվում: Բայց մարդիկ դեռ արդում են այստեղ:

14.00 Մարցելա, Չեչնիա, 82 բող, 2006
Ազ.՝ Միխայել Տրժեցիկ, Դարյա Մացակովա, Նեժ՝ Դեյնա Տրժեցիկովա

Շարֆային չեխոսիո՝ Մարցելայի կյանքը ներկայացվում է մի ֆանի տեսանյակ բարունակ: Ֆիլմը դիտարկում է մի բարձր կարեւոր սոցիալական հարցեր: Մեք էլ ենք շատագուցում, որ Մարցելայի մայրիկի եւ անձնատուր չլինի, երբ երեսն է գալիս նրա ողբերգական կյանքը, մանականը դառնում անտախտի մահը, որը Մարցելային գրեթե հասցնում է ինքնաստանություն: Ինչեւ, դասաւանդությունը մտաւոր հետամուտ ողորդ հանդեպ նրան արդելու կամ է ներհնչում:

16.00 Ժամանակներ ու ֆանիներ, Թուրքիա, 2006
Պրոդ.՝ Օմեր Աթայ, սգ/նեժ/ձոնս՝ Ռեհա Երդեմ
Դերերում. Օզկան Օզքե, Ալի Բեյ Զայալի, Էլիթ Իօքան, Բյուլքեմ Եմին Յարա

Լեւոնում ծվարած, ծվախայաց փոփոկ ու աղիտ գյուղ՝ երջանկաւան ծիթեւո ծառասաններով: Գյուղացիները հասարակ ու աշխատասեր մարդիկ են, որոնք մաքառում են դաժան բնական դրամաների դեմ: Նրանք արդում են բնության ու հողի դիրքին համապատասխան ու գիտեն, որ իրենք ժամանակավոր են այդտեղ: Աղոթներն օրը բաժանում են ինքնա մասի: Մարդիկ այստեղ իրենց սերը կողմի են արտադրում. հայրերը միշտ գերադասում են որդիներից մեկին, իսկ մայրերը՝ խիստ են դասաւանդում հանդեպ: Գլխավոր գործող անձինք են Օմերը, Յակուբը եւ Յըլլըզը՝ 12-13 տարեկան երեխաներ: Օմերը՝ իմամի որդին, ցանկանում է սղանել հորը: Յակուբը սիրահարված է իր ուսուցչուհուն: Մի անգամ տեսնելով, թե ինչպէս է հայրը հետեւում ուսուցչուհուն, նա էլ Օմերի նման սկսում է մտնալ իր հորը սղանելու մասին: Յըլլըզը սովորում է ու կրում սան բեղը. նա ասես մայր լինի իր մանկահասակ եղբոր համար: Գաղսնիները տղամարդու եւ կնոջ հարաբերություններում նրա արտաքին չեն: Ասելության ու մեղի միջեւ խախտվելով՝ երեխաները կամաց-կամաց հասակ են առնում: Օմերը մտքից հանում է հորը սղանելը. սիրտ է ասելության միջեւ երկփեղկված նրան մնում է միայն հուսահատութեւն արտաքին:

18.00 Եւ սիրված լինելու համար չեմ այստեղ, Ֆրանսիա, 2005
Պրոդ.՝ Միլենա Պոլլո, ժիլ Սակլուսո, սգ.՝ Սեֆան Բիլգե, ժուլիե Սալ, Նեժ՝ Սեֆան Բիլգե:
Դերերում. Պատրիկ Շեմե, Անն Կոնսիմի, ժորժ Ուլիսոն, Լիոնել Աբելանսկի, Սիրիլ Կուսոն:

55-ամյա դասակալ կատարած ժամկտը Դեյսարը ուզում է երջանիկ լինել, բայց կարծես անկարող է դրան հասնել: Նա մշակույթն սխուր-սրում է՝ իր կյանքը դարձրեց ծախսողունների բարան համարելով. ընտանեկան կյանքն ավարտվել է ամուսնալուծությամբ, հարաբերությունները միակ ողորդ հետ ստան են ու մակերեսային, եւ ի հավելումն՝ նա համոզված է, որ ծեր, մտալի հայրը երբեք էլ չի սիրել իրեն: Մի օր ժամկտը որոշում է համախել սանգոյի նոր դրողը, որն իր գրասենյակի դիմաց է: Այնտեղ նա հանդիպում է Ֆրանսուազին՝ 36-ամյա մի կնոջ: Ֆրանսուազը նույն հոգեվիճակում է: Ավելի լավ է նրանք ուղղակի չառնչվեն, բայց երկուսն էլ հասկանում են, որ սա, թերեւս, իրենց վերջին հնարավորությունն է:

20.00 Նոր աշխարհ, Իսպանիա / Ֆրանսիա, 2006
Պրոդ.՝ Յաբրիգիտ Սոսկա, Ալեքսանդր Մալե-Գի, Էմանուելե Կրիստիանո
Դերերում. Շառլոթ Գեմբոու, Վինչենցո Ամատո, Ալլորա Կոաստոկկի, Ֆրանչեսկո Կազիզա, Ֆիլիպո Պոլիլլո, Ֆեդերիկա Դե Կոլա

1913 թվական: Սիցիլիական գյուղաշխարհի մի մեկուսի անկյունում արդում է Մանկուզը ընտանիքը: Նրա միադարձ առօրյան խախտվում է Ամերիկայից եկած մի մարդու գալուստով: Այս մարդը տեղից տեղ է գնում՝ դասնելով նոր աշխարհի, դրա բնակիչների ու դրախախտված հարսությունների մասին: Նրա գործը նախկինում մեկնած եւ այժմ Ավետյաց երկրում երջանիկ աշխատող մարդկանց ընտանիքներին ուղեկցել է: Եկվոր Մանկուզը ընտանիքին եւ իր օգնությունն է առաջարկում՝ գալիս ուղեւորությանը ընթացում: Նոր աշխարհի ֆաղափային դառնալու համար նրանք Թեթ է ասես մեռնեն ու վերածնվեն՝ հետեւում թողնեն իրենց հայրենիքի հնամենի սովորույթները, ուժեղ լինեն մարմնով եւ առողջ՝ հոգով, հավատարմության երդում ան, եթե ուզում են անցնել Ոսկե դոնով: Այդ կերպարանափոխությունը ժամկետը օվկիանոսը կտրելու երկու արաբներ է, որից հետո նրանք միջի հասնեն Անդր դասաստանի վայրը՝ Արցունների կղզին՝ Էլիս Ալլենը: Այստեղ աս ընտանիքներ ստիպված կլինեն ընդմիջեալ բաժանվել: Բոլորին չէ, որ արտնական է Դախսի դարձաւից ներս մտնել:

ԿՍՏՈՐՔ՝ ԿՍՐԼՈՎԻ ԿՍՐԻՒՅ ԵՐԵՎԱՆ

Կարլովի Վարիի կինոփառատնում գլխավոր մրցանակն ստացավ «Յար սիթի» իսլանդա-գերմանական ֆիլմը

Տայսի կանադայի դերասանուհի Արսինե Խանջյանը գլխավոր ժյուրիի կազմում

Հուլիսի 7-ին Կարլովի Վարի չեխական առողջարանային փառատնում ավարտված 42-րդ միջազգային կինոփառատնի լավագույն ֆիլմ ճանաչվեց Բալթասար Կորնակուրի «Յար սիթի» իսլանդա-գերմանական ֆիլմը, որն էլ ստացավ Բյուրեղադաշտյան գլոբուսը եւ 20 հազար դոլար դրամական դաշտը: Այս ֆիլմին սրվեց նաեւ կինոփառատնի միջազգային ընկերության մրցանակը: Այս արված փառատնի հասկանալի իրողություններից մեկն այն էր, որ ամենաազգայնական օտարական կինոն: Ալեքսեյ Պոդոլկոսկին «Պրոսիտ վեցի» ֆիլմը ստացավ չորս մրցանակ, այդ թվում լավագույն ռեժիսորի դերակատարման եւ միջազգային կինոփառատնի կազմակերպության: Վավերագրական ֆիլմերի մրցույթում նույնպես մեկ գլխավոր մրցանակ սրվեց Սերգեյ Լոգոսիսայի «Արեւ» ֆիլմին: Ի դեպ, դասասխանելով մեր հարցին, թե որ ֆիլմը կառանձնացներ այս արված փառատնում ցուցադրված 250 ֆիլմերից՝ նախան ժյուրիի գնա-

լի ֆիլմը միակ հայկական ժառանգորդ էր, որ ցուցադրվեց Կարլովի Վարիի միջազգային 42-րդ կինոփառատնում: Դեռ փառատնի նախօրեին տարված գրախոսականներում հասկալիս նշվում էր այս ֆիլմի անունը, որի ցուցադրությունից հետո բնավ հրավրվեցին ֆիլմի ռեժիսոր Կարինե Թորոսյանն ու նկարահանված դերասանուհիներից եւ սցենարի համահեղինակներից մեկը՝ կանադայի Արսինե Խանջյանը: Հայաստան կատարած երկու սիյուրաֆանտաստիկ անձնական դիտարկումների ու հանդիպումների արդյունքում ծնված ֆիլմը ըստ էության ներկայացնում է հայ ժողովրդի դաստիարակը, սոցիալական երկրաբան միջնադարի օրը անհայտ հետեւները, հասարակ մարդկանց ու արվեստագետների կյանքը: Իհարկե, միանշանակ չէր նաեւ ֆիլմի ընկալումը: Հայ հանդիսականներից բաժանի համար փրակուրական էր թվում միայն թվա եւ արտահայտման խեղճ մարդկանց ներկայացումը, ինչը օտար հանդիսատեսի աչքում կարող է ներկայանալ ոչ իրական դասերը: Ֆիլմի ցուցադրությունից հետո ծավալված բանավեճն էլ եկավ փոխադրվելու այդ մտածողությունները: Ֆիլմի հեղինակները հավաստիացրեցին, որ ներկայացվածը զուտ մարդկային հանդիպումների արդյունք է եւ հասուն նյութակազմի չեն ունեցել ներկայացվելու զբոսաբեկների համար նախատեսված ֆիլմ: Ամեն դեպքում Կարինե Թորոսյանն ասաց, թե ծրագրում է մեկ այլ ֆիլմ՝ Երեւան փառատնի մասին, որը լիովին կարգավորվի նախորդ ֆիլմից: Ֆիլմի ցուցադրությունը ներկայացնում էր մասնավոր այցով Կարլովի Վարիում գտնվող Երեւանի փառատնից երկու քառասունը, ով հանդիպումներ ունեցավ նաեւ կինոփառատնի ղեկավարության հետ եւ կազմակերպիչներին հրավիրեց մասնակցելու նաեւ հայկական «Ոսկե ծիրան» միջազգային կինոփառատնին:

Ֆիլմի ցուցադրությունից հետո ստեղծագործական խումբը՝ Կարինե Թորոսյանը, Արսինե Խանջյանը, Ավստրիայում եւ Չեխիայում ՀՀ դեսպան Ալեքս Գոլովաչիկին, Պրահայում դեսպանական գրասենյակի ղեկավար Ալեք Սուկանյանը հանդիպեցին Կարլովի Վարիի հայ համայնքի ներկայացուցիչների հետ «Հազար ու մեկ զիբեր» հայկական թեյարանում:

ՀԱՆՈՒՐ ՄԱՐՏԻՅԱՆ, Կարլովի Վարի, Պրահա

հասկանալի հրաշարակումը, կինոփառատնի ղեկավարական ղեկավարության մասին ասաց, որ ինքը լավ է հավանել օտարական «Պրոսիտ վեցի» ֆիլմը: Կանադայի կինոփառատնի Կարինե Թորոսյանի «Ջար, ժամանակ, հող»-ը հայ-կանադայական համատեղ արտադրության 72-րոմբանոց էլստերիմեն-

Տայկական կինոյի մեռած լինելու մասին խոսակցությունները դասարկ են

«Տայկական համայնադասակներ» մրցույթի մասնակցների առկայությունը սկսելը կինոփառատնի Միջազգային Սամբոլյանը երկ քաղաքացի հայկական կինոարվեստում վերջին տարիներին նկատվող դրական տեղափոխումը՝ ստեղծվել են իմպրովիզացիոն ֆիլմեր, որոնք փառատնում ներկայացվելով կազմակերպիչները ջանում են վերջ դնել հայկական կինոյի մեռած համարողների բարոնակարգը հնչող դասարկ խոսակցություններին: «Տայկական համայնադասակներ» ծրագրում դիտարկվում է այնպիսի ֆիլմեր կան, որ մեր մրցանակները չեն բավականացնի բոլորի համար», ասաց Սամբոլյանը՝ «Երեւան» կինոփառատնում երկ հրավիրված առկայություն: Մրցույթային ծրագրում ֆիլմեր են ներկայացվել ռեժիսորներ Դավիթ Սահակյանը՝ «Չորս երգ», Դիանա Կարողյանը՝ «Անճառ արեւ», Միխայիլ Վաթինյանը՝ «Բոժոճ», Էլինա Գալստյանը՝ «Թոփ», Դավիթ Ասլանյանը՝ «Կարգից դուրս», Ալեք Սուկանյանը՝ «Սոմիկ», Արթուր Ուսանյանը՝ «Հիտոկոպիան հեռերով»:

Դավիթ Սահակյանը հայտնի մուլտիմեդիա Ռոբերտ Սահակյանի որդին է, նա ֆիլմ է վերածել Ռուբեն Հախվերդյանի «Չորից մինչեւ 100 արեւակներ» երեխաների համար՝ սկզբնականի երեքից չորսը՝ «Նավակը», «Ծիածան», «Կաղիկ», «Ժողովրդական»: Դիանայի ֆիլմը որեւէ կողմ չունի Հրանտ Մաթեոսյանի «Անճառ արեւ»-ի հետ, այլ նկարահանված է Տոնիկո Գուրայի «Պարտիզան» մասնավոր մոտիվներով: Կնոջ թեման Դիանան ընտրել է այն մասնատու, որ «մեր հասարակության մեջ կնոջ դերն այլ կերպ են լայնացվում, նրա տեղը համարում են միայն խոհանոցը, երեխաների դուրսը սանդղակները, մինչդեռ յուրաքանչյուր կին, թեկուզ արեւ, ձգտում է լինել գեղեցիկ ու ցանկալի»: Ֆիլմի հերոսուհին արդյուն է իր կյանքի մայրամուտը, սակայն նրա մեջ արթուն են երիտասարդ տարիների զգացողությունները: Հայ կնոջ համար դյուրին չէ նաեւ կինոարվեստը զբաղվելը: Դիանան մասնագետ, որ ֆիլմ նկարահանելու համար ինքը մոտ մեկ տարի արտադրել է, մինչեւ «Հայ-

ֆիլմից» հովանավորություն է ստացել: Դավիթ Ասլանյանը Դեբի եկեղեցում ամեն տարի նշվող Ս. Մարիամ Աստվածածնի տոնի՝ խաղողորհների մասնակցման արտահայտել է իր ներքին ընդգրկումը եկեղեցական տոնին ուսել-խմելու վերածելու ու քաղաքացիական հոգեւորականության դեմ: «Այդ տոնի ժամանակ հոգեւոր երկրորդ լայն է մղվում, զուգընթաց երկայնացուցիչներն ասել, թե անհավասար մեկն է նկարահանել այս ֆիլմը, բայց ես հոգեւոր արժեքներ կրող ու մայրամուտը մարդ եմ: Ինձ հուզեց այն միջոցով, որ մեր երկրում եմ հոգեւորից եւ ռոմեոյից այդ երկրում սրելով դրա լուծումը գտնել: Երբ մարդիկ տեսնում են, որ դա վատ երեւոյթ է, հրաժարվում են դրանից, իսկ երբ համոզվում են, որ այդպես է եւ այդպես էլ լինի լինի, ունենում են ինչ-ինչ փոփոխություն: Դավիթը մասնագետ, որ մինչեւ ֆիլմ ներկայացնելը, երեք տարի հետեւ է փառատնի ֆիլմերին ու ներքին զերմություն ստացել, նաեւ հոյաբանել, որ իր երկրում այդպիսի փառատն է անցկացվում: Նա ցավում է, որ ոման սեւեռվում են մանր ինքնագներ վրա, փոխանակ փառատնը իրենց ձեռքերի վրա բարձրացնելով աշխարհին ներկայացնելու: «Եկեք մեր քաղաքում մի կողմ դնեք, փայլաբանել ու մեր երկրի այցելուները դարձնեք: 90-ականների էներգետիկ ճգնաժամից հետո Հայաստանում այսօր հոգեւոր ծանրացում է, հիմա խավարը մեր հոգիներում է: Միայն ծանոթանալ առաջնորդող ազգը չի կարող հարատևել: Իր մասնությունը մեր ազգը դա արտադրել է: Ժամանակն է դառնալ հայրենասիրությունից արժեքներու իրականացումը»:

«Տայկական համայնադասակներ» մրցույթի մասնակցող վերնույթը մյուս ռեժիսորների խոսքը, ցավով, չեն չեց, քանի որ առկայություն կարեւորություն չստանալով չէին ներկայացել: Երեկվա առկայից իր տարածությունը Միխայիլ Սամբոլյանը նկատեց, որ դրան լուրջ ընդունելու դեպքում հեռախոսակա խոսակցություն է ծավալվել:

ՀԱՆՈՒՐ ՄԱՐՏԻՅԱՆ

Անկախիքներ արդեն չորրորդ փառատնից

Երեւ, «Ոսկե ծիրան» միջազգային չորրորդ կինոփառատնի դաստիարակական բացումից ընդամենը մի փոքր ժամ անաչ փառատնի ժյուրիների նախագահներն իրենց ստատեյիները ներկայացրեցին լրագրողներին: Կորեական կինոֆոնդերի սնորհ, խաղարկային ֆիլմերի միջազգային մրցույթի ժյուրիի անդամ Չոն-սունկ Անը (Հարավային Կորեա) համոզված է, որ կինեմատոգրաֆիկ խաղարկային եւ փոխընթացային լավագույն միջոցներից է, եւ այն, որ կորեացի արտադրողները լավ ֆիլմ են նկարում,

ՀՀ ժողովրդական արտիստ Վալդիմիր Մարյանը խաղարկային ֆիլմերի ժյուրիի անդամ է: Նրա գնահատականով՝ մեծ տոն է մեծ երեւոյթ է այս փառատնը: «Փառատնը արեւմտարի նոր թափ է առնում, եւ մեզ դեռ լավ հեռախոսակա փառատններ են ստատվում»: Հայ հեռուստատեսությունը, որ հնարավորություն չունի երեւոյթ ծանոթանալու վավերագրական կինոյի նորություններին, դրա հնարավորությունը ստանում է «Ոսկե ծիրանի» շնորհով: Վավերագրական ֆիլմերի ժյու-

դայանավորված է ողբերգությամբ: Կորեացիները աշխարհում միակ ազգն է, որ դեռ երկու մասի է բաժանված: Ինչ վերաբերում է այսօրիական կինոփառատնին, դրան կարեւոր են ֆիլմարտադրության զարգացման համար: Առաջին անգամ երեւոյթ կինոփառատնին էկոմենիկ ժյուրի է մասնակցում: Էկոմենիկ ժյուրիի անդամ Փիթեր Մալոունի խոսքում էկոմենիկ ժյուրիի անդամների կարեւոր գործառնությունից մեկը եվրոպայում, Հյուսիսային եւ հարավային Հարավային ամերիկաներում գործող իրենց հսկայական ցանցի միջոցով ունեցած ինֆորմացիան արտադրում է: Նա հավաստում է, որ իրենց մասնակցությունը հնարավորություն կտա հայկական ֆիլմերը ներկայացնել դրսում եւ դրանց արժանի մասնակցել:

րիի անդամ Արթուր Բախսամյանի խոսքում մեր երկրի խնդիրները ներկայացնելուց անաչ լավ կլինի այլ երկրների դրոշմներ տեսնել եւ ճանաչել, դրան նույնպես են ողբ աշխարհում:

«Ոսկե ծիրանի» սնորհ Հարություն հաչատրյանը նշելով, որ փառատնը դեռեւ երիտասարդ է, ժյուրիների ներկայացուցիչներին կոչ արեց ուշադր լինել եւ նկատել բոլոր թեմայությունները: Արա ավելացրեց. «Ամեն տարի ժյուրիի այնպիսի է սրվում եւ սրվում է փառատնից: Մյուս կողմից, որ ցանկանում են հաջող անգամ էլ գալ: Փառատնը դեռ չորս տարեկան է, բայց արդեն չորս տարեկան է: Ամեն ինչ դեռ է անցնում, որ փառատնից լավ տարածություններով վերադառնան»:

ՀԱՆՈՒՐ ՄԱՐՏԻՅԱՆ

22.00 Ելլա, Գերմանիա, 2007, 89րոպե
Պրոդ.՝ Յուրիան Զյուրներ ֆոն Գուլտեր, Միխայիլ Վեբեր, Կառլոյնե ֆոն Չեմնեյն, Անդրեաս Երայնյուլեր, սց.՝ Սիմոն Բաեր, Զիլիան Փեցոլը, ռեժ.՝ Զիլիան Փեցոլը
Դերերում.՝ Նինա Յու, Դեմիլ Շահգոլ, Հինգրի Եյոնեման, Բուգարթ Զլաուներ, Բարբարա Աուեր

Ելան նոր կյանքի ակնկալիքով որեւէ է արեւելագերմանական փոփոխ փառատնից մեկնել էլքայի մյուս ափը՝ իր ետեւում թողնելով ծախսված ամուսնությունն ու խորհրդակցած անուշաբույրը: Հանդիպում նա հանդիպում է Ֆիլիպին՝ իրավաբանական ֆիրմայի մի երիտասարդ ծառայողի, որը նրան նշանակում է իր օգնական: Ելանը Ելան հասկանում է, որ անողորմ գործարարների հետ լեզու գտնելու կարողություններ ունի: Նա իր արդարան տեսնում է Ֆիլիպի կողմից, որի ծրագրերին կարող է մասնակցի լինել: Ելան, վերադառնալ, ի վիճակի կլինի ձեռք բերել այն ամենը, ինչ ցանկանում է: Բայց նրան ցանցում են տարօրինակ ծայրերը, անցյալի ճշմարտությունները գալիս են հայտնաբերելու Ելային: Նա սկսում է անհանգստանալ, թե իր նոր կյանքը ցանկանում է ճշմարիտ լինելու համար:

«Մուսկվա» կ/թ, կարմիր դահլիճ
17.00 Մարտ, Կանադա / Ֆրանսիա / Մեծ Բրիտանիա, 2004
Պրոդ.՝ Էդուար Ռեյլ, Զաւակե Զանոյի, Նիկ Ֆիլման, Զաւակե Մարեան, սց/ռեժ.՝ Օլիվյե Ասայաս
Դերերում.՝ Մեզի Չուն, Նիկ Նոյթի, Բեատրիս Դալ, ժամանա Բալիբար, Դոն Մալիբար:

Ֆիլմը մասնում է մի կնոջ ճակատագրի եւ ներքին այն անբացահայտելի հավասարակշռության մասին, որը ճակատագրից եւ հանգամանքներին հակառակ երիտասարդ կնոջը մղում է դեմի կյանք: Սա ուրույն խորհրդածություն է նաեւ ուրի աշխարհի, դրա օրենքների եւ այն անսահման ազդեցության մասին, որ մի ամբողջ սերունդ, նրա երազների եւ անկումների մասնությունն է: Եմիլին եւ ամուսինը՝ Լին, նախկինում հոչակավոր լեզուդար ու երգիչներ են եղել: Լին մահից հետո, որ վրա է հասել թմրադեղի մեծ չափախառնակից, Եմիլին հայտնվում է քանոնում: Բացից թմրադեղի դուրս գալուց հետո նա միակ նյութական է գտնել որդուն, որ հանձնված է Լին ծնողների խնամքին: Բայց, նախեւառաջ, Եմիլին լիարժեք ազատի անցյալի ու սեփական անձի օրըը ղեկավար լեզունի սովորներից:

ՀԱՆՈՒՐ ՄԱՐՏԻՅԱՆ

